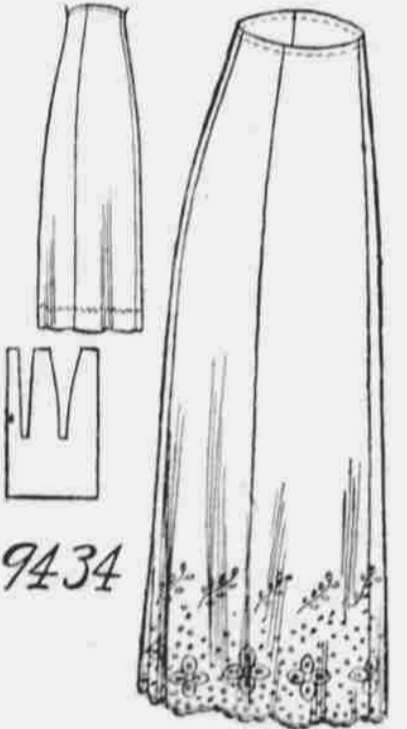

MODNÍ SVĚT.

9257

9257. — Zástěra "overall" pro dámy. Střihy ve 3 velikostech, malé střední, velké. Jest třeba 6 a půl yardů 36-palcové látky pro střední velikost.

9434

9434. Spodnička pro dámy z jednoho kusu s cviklem. Střihy ve 3 velikostech: malé, střední, velké. Jest třeba 3 yardy 36-palcové látky pro střední velikost.

Upozorňujeme naše odběratele, aby při objednávce vzorů k střihů neopomenuli udati mimo naznačeného čísla ještě míru aneb stáří.

HLAVA KRISTOVA.

Napsal dr. J. Hrdina.

Bývá to obyčejně v neděli odpoledne, kdy po obligátním přetení noiva a prohlídce nových čísel belletristických časopisů v Tůmově kavárně zajdu k starému Benjaminovi. Benjamin je žid, staříček přes osmdesát let a chudák jako kostelní myš. Ač žid, je poctivý, a mám ho v podesřeni, že právě proto je chudásem, že je poctivý. Má antikvár, nízký malířský krámkem v uzounké tuavě uličce Starého města a celý den se tu musí svítit. V antikvárním obchůdku jeho najdete nejen obstarlé knihy různých druhů a v různé řeči, — kdybyste si přáli, Benjamin vám poslouží i starou do června zakoupenou pěnoučku, obnošenými "kráenkami" nebo odřeným esatovním kufříkem. Benjamin je dobrák, a chcete-li nějakou knihu, dovolí vám, abyste si ji sami vyhledali. A když ji najdete, můžete si sednout na trojnou nebohú židli a prohlédnout, zdali nějaký list nechybí. Pak se zeptáte na cenu. Řekne-li za knihu zlatku, dejte mu dva šestáky. Benjamin je vatrůl do kapsy věkovitého promaštěného kaftanu a můžete jít. A různé obrazy a obrázky tu visí po stěně i na zdi před krámkem. Pradávné rytiny často dosti cenné, neolovýtiny a malovaná inialky vystřhané ze starých psaných knih, starobylé malované podobizny neznámých šlechticů a jenerálů, které byly kdys za dražký peníz pořízeny a které vlděný potomek, promřhav děditel svý po otčích, zanesl se podobizny rodinné do krámu vetřá

9446

9446. Svrchní kabát pro hochy. Střihy ve 4 velikostech: 4, 6, 8 a 10 lét. Jest třeba dva a půl yardů 44-palcové látky pro velikost 4 léta.

9447

9447. Živůtek pro dámy. Střihy v 5 velikostech: 34, 36, 38, 40 a 42 palců přes prsa. Jest třeba 3 yardy 36-palcové látky pro velikost 36 palců.

Každý, kdo sobě předplatí na některý z našich listů, obdrží jeden módní vzorek-střih úplně zdarma. Další vzorky za 10c jeden.

sněhová a šterbinou nad sklem draly se sněhové jehličky i do vnitř a leskly se na proutech trní za sklem. Tak podivně bylo mi, vidoucimu tu umučenou tvář, obnaženou šíji, neskonale trapný výraz očí, jež upřeně na mne hleděly.

"Smiluj se!" zdály se prositi oči ty, "slituj se, — tu ten — nevěrec, a mrazivý vítr šlehá mi v tvář. Smiluj se!"

Věšel jsem do krámu. "Benjamin, zač je ten obraz?" "Nu, co pak mohu čtít?" "Dal jsem mu zlatku a zavěsil jsem si hlavu Kristovu na stěně ve své ložnici."

Uběhl asi rok. — Bylo to zase v neděli, — zasel jsem po snídani do "své" kavárny a usedl jsem u obvyklého stolku, kde se scházívám v ten den s několika literáty. Jindy už tu bývají pohromadě, ale tentokrát jsem přišel nejedív. Na stole ležela halda časopisů, politické naboře. Sklepník, starý Dolanský, už se ani neptá a přinese náprstkovou skleničku marakýnu a povídá, že tam ten pán už tu na mne čeká chvíli.

"Který?" "Tamhle u okna. Snad je to krajan."

Ohlédnu se k oknu. Mladý, silný, elegantní muž, ale hubeného vzezření. Vždyť ho neznám. — Sklepník odešel k oknu a oblažoval neznámému, jenž byl pohřížen ve francouzské noviny. Ten přičesnul rukou vlasy a šel ke mně. Vstanu, podám mu ruky a ptám se po jménu, omlouvaje se, že se nedovedu pamatovati.

"Mé jméno je Jan Žďárský, ještě malířský předikát šlechtický k tomu, ale vzhledem k mému zevnějšku a postavení-jej zamléuji. Jsem chudšas bez zaměstnání —"

"Prosím, račte přisednouti." "Neznámý přijal nabídku a posadil se na vedlejší židli.

"A účel vašeho zájmu o mou osobu, pane?" ptám se klidně.

"Účel? Nevím, měla-li poptávka moje po vás účelu, — mám vám vyříditi pozdrav od švakra vašeho z dalekých krajů, z rovin Wisconsinských —"

"Od Karla, z Kewanee?" "Ano, přebážína z daleké Ameriky, kde žil jsem pět roků a posledně jsem byl zaměstnán v pivovaru vašeho příbuzného. Odstávali jsme časopisy a noviny z Čech a čítávali jsme povídky vaše."

Usmál jsem se při tom lichoce. "Znal jsem vás v myšlénkách a právě takový obraz jsem si o vás učinil, jak nyní vás vidím."

"A co vás vede do Čech?" "Opustil jsem oblast jezera Ontario, kde duň moaná Niagara, a vydal jsem se na pouť do staré vlasti. Ne, že bych tu chtěl setrvati. Vrátil jsem zase do Ameriky. Prostřednictvím rakouského konsulátu obdržel jsem zprávu o úmrtí svého otce a byl jsem vyzván, bych přihlíšil se o dědictví. Studoval jsem realku a částečně techniku v Praze, ale když po smrti mé matky otec můj se znovu oženil se zpěvačkou, nastaly mi zlé časy. Nechtěje snášeti útrap macechy, odhodlal jsem se jíti do ciziny. Zaplakal jsem při zprávě o smrti otce, ale zároveň mi knutila naděje, že obdržím nyní svůj podíl a zařídím si svévolnou existenci. A pospíchal jsem do Čech. Otec můj měl panství, měl doly uhelné, měl tři domy v Praze — měl jsem k očekávání tedy slušné dědictví. Ale jak jsem se sklamal! Za těch pět roků promatřila moje macecha všechny do statistického jmenů, opustila mého chudického otce, svého na smrt nemocného muže a odjela do ciziny. Víte, jaké je to mě dědictví? Podobizna mé nebožky matky a otečv huldogg. K vůli tomu jsem podnikl cestu z Ameriky. Jsem bez pomoci. Musím zase do ciziny, ale nemám ani na nocek. Psa jsem daroval vrátěnému a podobiznu matčinu mám. Kam se poděla podobizna otečva, nevím —"

"Víte snad prostředek, jak bych vám mohl pomoci?" "Těško říci. Snad byste mne mohl někam odporučiti, já rád bych pracoval. A až bych si ustředil na cestu —"

"Přijďte odpoledne ke mně. — Zde vám dám adresu."

Celé odpoledne jsem čekal, až do večera — můj známý nepřišel. Snad ztratil adresu, snad onemocněl.

Druhý den ráno před mým odchodem z domu přišel staříček nějaký. V ruce měl moji navštívenku s připanou adresou.

"Pan Žďárský se dává poručeti a prosí za prominutí, že se nemohl dostavití."

"Kdo pak jste?" "Starý člověk. Býval jsem portýrem v domě jeho otce. Mladý pán věera se setkal s jedním známým Američanem, jenž se uvolil zaplatiti cestu do Bostonu, a ještě po poledni odejel. Měl jsem sem jíti hned, ale byl jsem skoro nemocen, když ten hoch odjel —"

A staříček přešlapuje po podlaže stůle se dvěma skleničkami dvěmi do ložnice, kde visel na stěně obraz koupený u Benjaminu.

"Prosím," povídá, když vyřídil svou povinnost, "jak dlouho máte tam ten obrázek?"

"Asi rok. Líbí se vám?" "Nekoupil jste jej v dražbě v našem domě?"

"Ne, u žida Benjaminu." "To je konečně jedno. Ale jsem rád, že ten obrázek se dostal sem. Vidíte, že mu tu popřejete místočka, než mladý Žďárský mi pošle svoji adresu?"

"Co to má být?" "To je podobizna jeho otce."

"Ano, sejměte tu korunu trnovou a uvidíte jasnou podobu mého bývalého pána."

"A kdo přidal tu korunu z trní?" "Já sám, jak si nebožtík pán přál. V posledním tažení svým mlávil o svých útrapách, o svém bolu, zadíval se na podobiznu svou a poslal mne do zahrady pro trní. Musil jsem splésti korunu a vtlačit na jeho čelo."

"Tak jsem nyní věrně znázorňen, tak mi to sluší!" zašepal o skonal.

Trní zůstalo na čele obrazu. — Po pohřbu sesli se věřitelé a zahájili dražbu. Podobiznu nebožky paní nechal o rodinnou památku, podobiznu pánovu prodal co obraz, co vše nutně nepotřebnou — v dražbě uim protokolu zapísána co "Hl. a Kristova". Až jeník bude psáti, sdělím mu svůj nález a požádám, aby podobiznu svého otce od vás koupil. — Vidíte, že mu ten obraz prodáte?"

A od těch dob uplynuly dva roky a Žďárský jako by do vody padnul. Nikomu nepsal a k příbuznému mému, jak lžď mi po každé vydpise připomíná, nikdy víc se nevrátil.

Kam zasel? Hlava Kristova visí dosud na stěně mé ložnice a deerska moje Zdeňka, která se žil prvím slovům modlíby, nebece se nikde modlíti než před tím obrazem.

Z DENNÍKU.

Arno Laurin.

Denník je nutností v mém životě. Nemohu nie udržeti při sobě. A přece se bojím, že by mi nikdo nevěřil, kdybych mu vyprávěl to, co zde nyní napíšu. Denník nepotřebuji nie dokazovat. Přijme všechno, nestaraje se, je-li pravda či nikoli.

Asi před rokem mne navštívil můj přítel, muž, který si mne už dlouhou dobu vysoce vážil a který znal můj talent a mé sklony. Byl sřejmě zaražen, byl, možno říci, deprimován. A takový se mezi námi rozpředl hovor:

"Jsem nešťasten až k zoufalství," řekl přítel.

"Zvláštní," odpověděl jsem, "myslím jsem, že jsi nejšťastnější ze všech lidí, které znám."

"Jsem jim opravdu — ale právě proto jsem nešťasten, že jsem tak šťasten."

"Vypravuj!" začal, "mi vyprávíš dvaacet procent. Jsem pětkrát tak bohat, než si myslím. Miluji svoji ženu nade všechno a ona —"

"Podiváči tě!" ptal jsem se soucitně.

"Ne. Je věrná jako drabokan. Miluje mne víc, než sama sebe. — Ona mne teprve naučila žiti. Byl jsem, nežli jsem ji poznal, duševním starcem. Teď se cítím zase mlád. Mámu dva darůstájet, krásné, divoké hochy. Mám domácnost, že kraj světa takové nemá."

jdeš, a ani halíf dluhů."

Díval jsem se naň táznvě. "Nerozumíš mi, vid," řekl. — "Nevadí, já si ani sám nerozumím. Ale jen si pomysli, jaké neštěstí mne může stihnout. Co ztratí chudák, ztratí-li své jmění? Ztratím-li je já, ztratím milion, svoji domácnost, své všecko. Co ztratí člověk, jenž je nešťasten se svojí ženou, ztratí-li ženu? Ztratím-li ji já, ztratím jsem život. Člověk, který nenávidí své děti, své třeba idiotské děti, člověk, který jen a největšími obtížemi jim se žene trochu jídla a šatstva — co ztratí ten, když mu je oud vezme? Ale já, který ve své děti kladu nejkrásnější naděje... Není to zoufalé? Jsem tak šťasten, že mne může potkat už jen neštěstí. Nebudu je však moci snést. Ale neštěstí mne už potkalo. Je to strach před jeho příchodem! Neboť buďto musím zemřítí a zanechati zde všechno, co miluji, nebo musím viděti, jak umírá moje žena nebo mé děti a zůstatí zde sám bez nich. Nebo bych musil přestatí je milovat, a tak se vrátiti do trudného života, z kterého mne láska jednou vysvobodila. Jsem zoufalý!"

Vstal jsem, omluvil se příteli na okamžik, vyšel ven a telefonoval pro ohranou stanici. Když jsem se za okamžik vrátil, seděl můj přítel sehoulen v křesle. V pravici měl browning; Bezzvučným hlasem řekl mi — blázen: "že si představil přístí svůj život tak jasně, že se raději rozhodl pro menší zlo." Chtl vstáti od tabule života, když mu právě nejlépe chutnalo.

Nemohl jsem připustiti poplach ve svém bytě. Chtl sem získati času. Radil jsem mu tedy, pochvávil jeho úmysl zastřelil se, aby dříve uspořádal své věci. Učinil tak bez námitek, sedl si k mému psacímu stolku a napsal poslední porizení, jímž učinil svou ženu universální dědičkou a mne (s mým svolením) vykonavatelem poslední vůle a poručníkem svých dětí. Potom se mi podařilo vyrvatí mi revolver. Uzavřel jsem jej i s poslední vůlí do psacího stolu. Ochranná stanice se dostavila několik okamžiků na to. Pomočil domovnicka a kočho jsem svázal svého přítele a dal jej odvésti do sanatoria. Ukázalo se potom, že už v mládí byl trochu poblázněný — docílil jsem tedy snadno, že byl soudně prohlášen za nepřičetného. A protože míval časté záchvaty zoufalství, kdy toužil po ženě a po dětech, a protože se tyto záchvaty stupňovaly až v zuřivost, bylo nariženo jeho doživotní nadzorní.

Protože jsem jako poručník jeho dětí ničeho proti tomu nenamítal, svěřila mi jeho žena, která byla, mimohodem, už deset měsíců mojí milenkou, své celé jmění, dnes jsem se bohužel dověděl, že společenost pro vývoz mazadla na boty, kterou jsem z těchto peněz zřídil, chýstá se právě k bankrotu. — Dal jsem jí k dispozici celé jmění své milenky — ještě štěstí, chápu nyní, že jsem tam nevolil také vlastní svoje peníze. Naopak, prodejem akcií této společenosti vyzískal jsem ještě hezkou hrstku desítek! A ubohá žena přítelova, moje milenka, bude tedy po ztrátě vlastního jmění mojí býti živa z mého kapitálu. Dám svého přítele jsem musil před třemi měsíci prodati, alych dosáhl jakéhos takéhos odkoednění za ztracený čas a za námahu, jakou jsem měl s

prováděním jeho pozůstalosti. Oba chlapee, zlatovlasé nice, ale právě tak idealisticky založené, jako byl jejich otec, dal jsem internovati v polepšovně. Byl jsem asi (jsem tím nešťasten, ale nemohu si pomoci) jen nástrojem v rukou apravednosti, která mnou chtěla potrestati zpupnost člověka, tonoucího v štěstí a nevážího si jej. Považoval jsem za svoji povinnost, nevzdávati se této úlohy a dověsti ji až ke konce. Nemusím ani podotýkati, že v mém srdci není ani zrno nenávisti k mému příteli, internovanému v bláznovně; neměl bych dokonce nic proti tomu, kdyby ho chtěli lékaři pustiti na zkonkou na svobodu. Ale oni nechtějí. —

Angličtinu neznáte?

Jste tedy jako ryba bez vody, jako tělo bez života. Vy máta plouti přes řeku budoucnosti. Chcete se vydat přes ni jen na kocačce, bez vesel? Chcete přezítí celý svůj život v postřku a lidu? Vy neohládáte se státi samostatným občanem? Americkým? Zda-li však ano, my Vám pomůžeme! My Vás naučíme v 50 úlohách anglicky a to při Vaší práci doma. 24ct

PIŠTE NÁM!

Vikla Bratři,

Lonsdale, Minn.

POZOR

Spolehlivé pojištění proti ohni a vichřici, na domy i nábytek, jakož i na skleněné výkládní skříně, vůbec vše do oboru toho spadající, obstará vždy za ceny nejnižší.

JOSEF STEIGER,

stará firma Karel Steiger,

1417 William St.

Tel.: Douglas 6389.

V pádu nějaké pohromy vše se vyřídí ku vaší spokojenosti.

Zavádění plynu, vytápění parou, horkou vodou neb vzduchem a pivních pump spolehlivě vykonává

ANTON YAGER,

plumbař v č. 1234 So. 13. St

Nové pumpy do studní a cistern. Za správy všeho druhu ruč. Phone: Res. Douglas 6012, Office: Douglas 8276. 12ct

Nejmodernější

na jižní straně města

Reznický a Uze-

nářský závod vlastní v č.

1401 jižní 16. ul.

CYRILL HROMEK

Čerstvá masná jakost i vyloučené masné výrobky a včelkú údržeb se dováž. Zavolejte tel. Douglas 1316.

Správy jsou naší voličností

Kooperativní s ochotou vyhovíme

John J. Ostronich

plumbařství, zavádění páry a plynu

Dávám tel novú pumpu do studní a cistern a 142 se správy. 37ct

1414 jižní 13. ul. Omaha, Nebraska.

Telefon Týler 1299.

DR. J. W. NOVÁK.

ČESKÝ ZUBNÍ LÉKAŘ

Pokoje č. 4. Continental Block, 15. a Douglas ul.

Boleslavské vytahování zubů. Bolavé zuby lžím a vyplují, by staly se způsobilými k přirozené sněbě. Boleslavské zuby upravují. Krácející a zomnělá žlázní vřívota a přívěda do přirozeného stavu. Člověk bez zubů nevyžítí si pák. Bohácející zuby nahradím a upravím tak, že nikdy nevypadnou. Uměle zuby shotovují poměrně, aby hadily se do valích út a jsou tak dokonale, že vyhlížejí jako přirozené. Měl by ste si nechatí prohlédnouti a vyříditi zuby nejraději jednou do roku. Všechna práce je zaručena.

Telefon Stávozav, Douglas 8077. Residence 315 William ul., tel. Douglas 6019.